

IDEALITATEA

(SAU LUCRURILE ASA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ILUSTRATĂ

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg Lei 200
Pe o jumătate de an Lei 110
Pe trei luni Lei 60

PENTRU STRĂINĂTATE

Jugoslavia și Cehoslovacia Lei 30
Pentru America \$2

Apare totdeauna Duminica

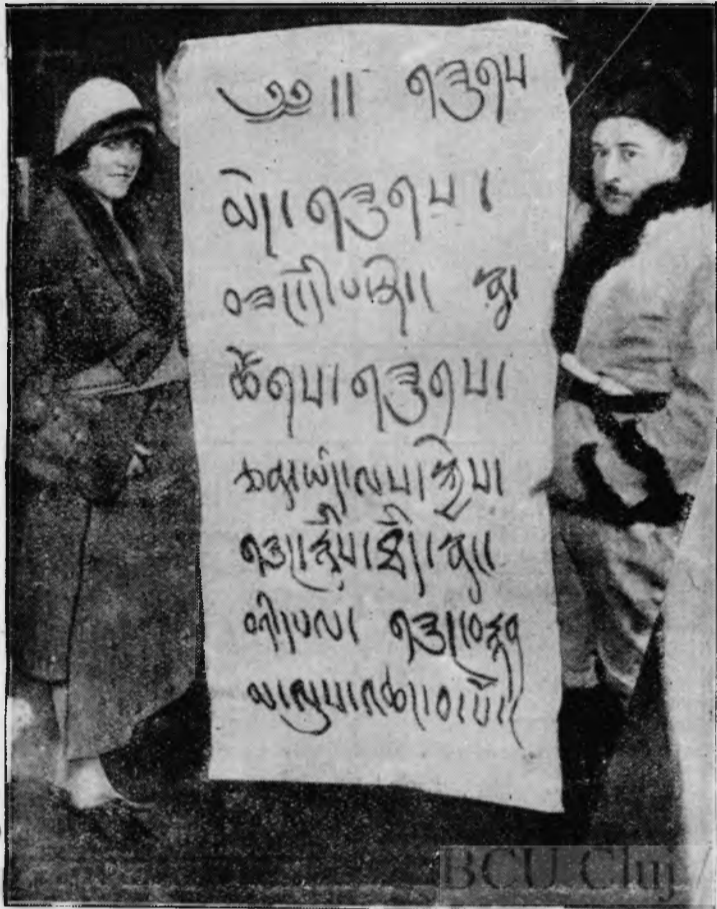
Editor și Redactor: J. B. Sima

Redacția și Administrația:

Cluj, Str. Regina Maria 36.

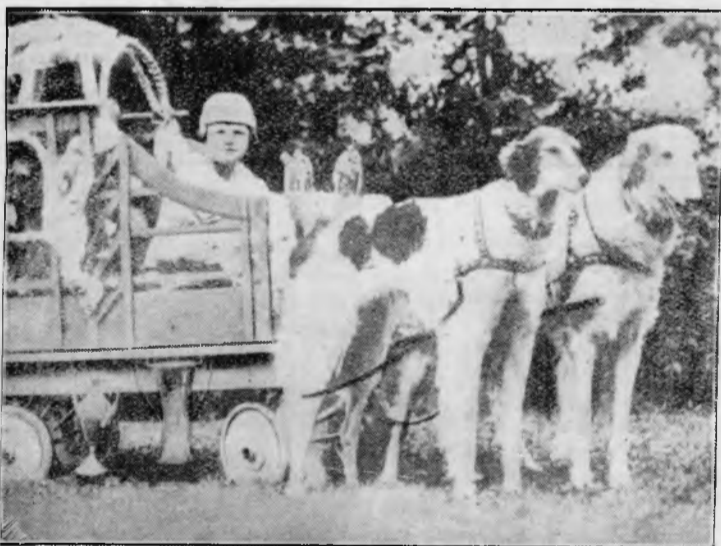
Anunțuri se primesc la Administrația
foarei cu prețuri convenabile

PAȘAPORT DELA BUDHA

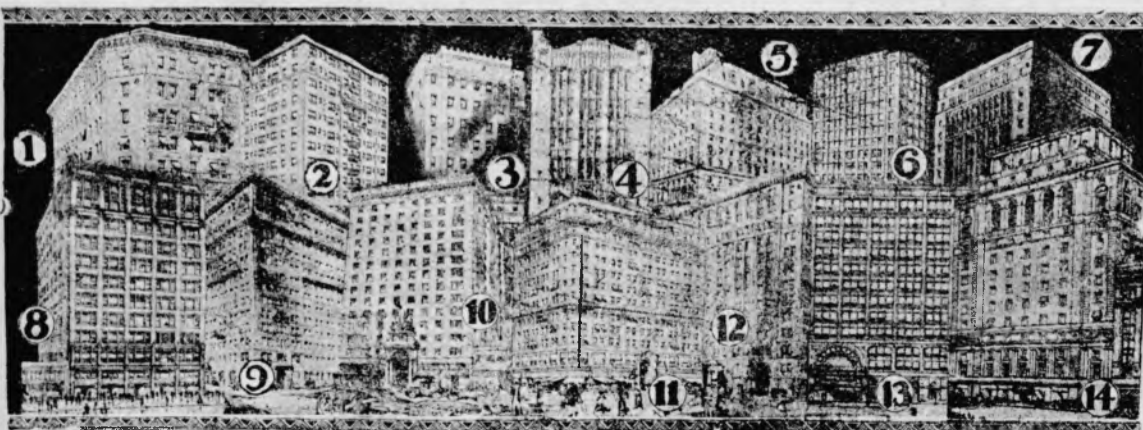
Pașaportul de mai sus este un pașaport dela Budha cel Viu, primul care s'a dat cândva unor oameni „albi”. Pașaportul e scris pe pânză albă și mărimea lui e de înălțimea omului, după cum se poate vedea din ilustrația de mai sus.

DIN ȚARA FLORILOR — „FLORIDA“

Fotografia de mai sus e luată din țara florilor, numită astfel de Ponce de Leon, spaniolul care a plecat acum câteva veacuri se găsească „izvorul tinereții veșnice” și s'a așezat pe coasta americană numită astăzi „Florida”.

PROBLEMA LOCUINȚELOR. — CUM CONSTRUESC AMERICANII

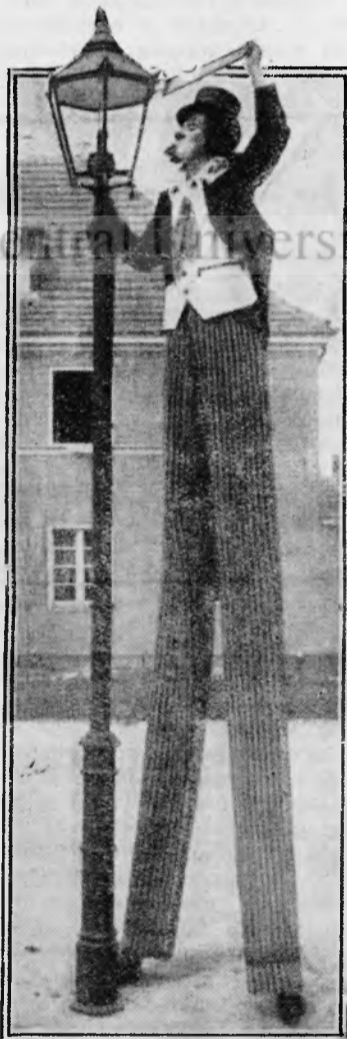

Un grup de clădiri construite în curs de 6 luni în Los Angeles. Muncă nu glumă!

UN REGE FALS

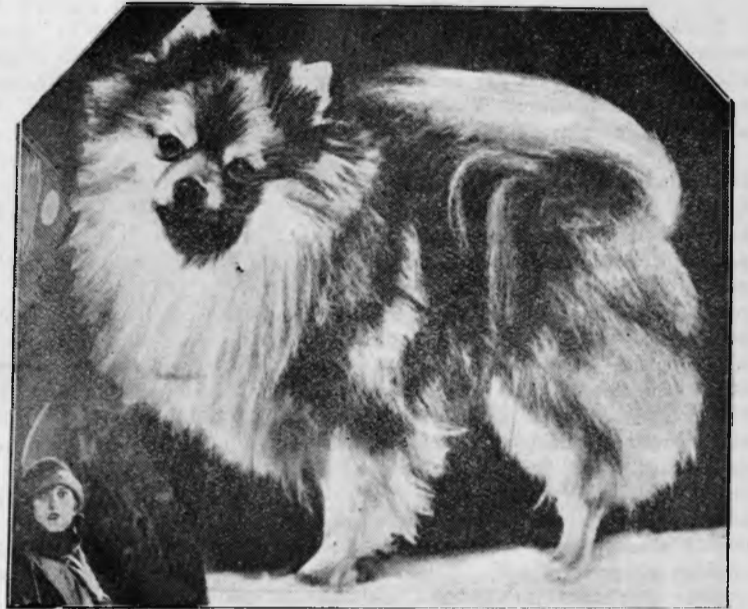
Un rege fals: De frică să nu fie asasinat, regele Rama al Siamului a îmbrăcat o altă persoană cu hainele sale regesti și l'a trimis la serbarea anuală dela Bangkok.

SĂ NU FII IN PANTALONII LUI!

Un artist German pe străzile Berlinului

UN CÂINE CU 400 MII DE LEI

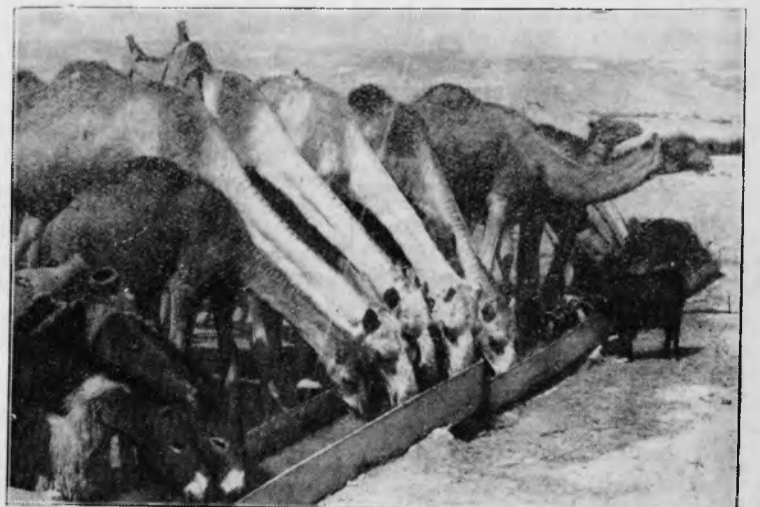
Căinele din ilustrația de mai sus și-a schimbat acum nu de mult stăpânii, adevărat și s'a urât de Londra și a trecut oceanul la New York, cu sau fără voința sa. Prețul părului său a fost 400,000 lei. — Căinele e frumos, nu-i vorbă, și e elegant îmbrăcat dela natură, dar e prea scump și în tot cazul tot CÂINE e. Pentru OAMENI nu se plătește astăzi un preț atât de mare.

EXECUȚIILE IN CHINA

Chinezii osândiți la moarte în așteptarea securii care să le retezeze capul. „Măștile” în care este înfășurat capul sunt un fel de coșulețe făcute anume pentru a înăbuși strigătele și vaețele victimelor înainte de a fi executați, când capurile rămân în coș. Victimele sunt legate de câte un stâlp tare, cum se vede mai sus.

NU DISPREȚUIȚI CĂMILELE

Priviți în ilustrația de mai sus. Mii de ani Cămilele au fost singurul mijloc de transport pe uscat. Ele au purtat pe spatele lor mai mult de 50 la sută din tot transportul lumii până astăzi. Ele sunt acum amenințate să dispară, fiind înlocuite cu Cămile moderne—trenuri, autocamioane, automobile, aeroplane, ș. a. Viitoarele generații vor privi trenurile noastre de mare „lux” cu acelaș zimbet cu care privim noi azi Cămilele ca mijloc de transport sau călătorie; și, clătind din cap, vor spune (sau poate vor scrie chiar un articol sub titlul): „Primitivitatea Secolului al XX-lea, ilustrată prin mijloacele primitive de transport de atunci, numite trenuri Expresse, Simplon Orient, Grand de Luge, ș. a.” Ei vor mai scrie, dacă se va mai întrebuița scrisul: „Călătoriile se făceau anevoe atunci, gândindu-te că dela București—Paris se făcea 4 zile și 4 nopți cu ceea ce ei numeau Tren Express, față de 1 oră și 20 minute cât ni se cere nouă astăzi!” De aceea: nu disprețuiți Cămilele!

REALITATEA FOAIE SĂPTĂMÂNALĂ ILUSTRATĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Cluj, strada Regina Maria Nr. 36.

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg Lei 200
Pe o jumătate de an „ 110
Pe trei luni „ 60

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America \$2
Jugoslavia și Cehoslovacia . Lei 300

Editor și Redactor: J. B. Sima

DUMINECĂ 20 FEBRUARIE 1927

Râia politică

Boală urâtă, conaminantă dar nepericuloasă. Măncărimile epidemice sunt plictisitoare dar nu atacă organismul individului. Vindecarea e simplă și ușoară: băi și curățenie.

Satele noastre au început a fi contaminate de o astfel de râie: **CLUBURILE POLITICE**. In vânturarea vorbăriei demagogice, — apanagiu al partidelor politice în general și al partidului liberal în special, deoarece democrația scrisă în program este negată violent în fapte, — politicienii s'au repezit asupra satelor ardeleni încercând să zăpăcească naivitatea țărănilor complet străini și de pretensele doctrine politice și de nenorocita tradiție a politicianismului. Și cluburile prind a se infiripa anemice și șovăitoare sub influența directă a unor agenți locali cari, cu răbdare și perseverență, așteaptă dreapta lor răsplătă la viitoarea guvernare.

Aceste mici centre de măncărimă a epidemiei politice vor provoca, poate, ușoare râni locale cari se vor vindeca rapid, când conștiința indivizilor contaminați va fi activată de faptele concrete.

* * *

Că votul universal îi silește pe electori să se scoboare la sate pentru a capta puhoiul voturilor rurale coplesitor pentru minoritatea „pantalonarilor”, este destul de explicativ. Bizară și ilariantă e numai credința acestor electori, — îmbătriniți în obiceiuri urâte, — că vor putea împărți satele în partide politice diferențiate pe chestiuni de principii și program. Ca și cum țărânul ar putea jongla cu doctrinele politice! Dacă în organizațiile centrale 80 la sută dintre membri habar n'au de doctrina pe care se bazează partidul respectiv și sunt grupați numai în vederea unor recompense bugetare sau a unor tranzacțiuni de conștiință, ce-o să priceapă țărânul din această fină dantelare ideologică?

Imaginați-vă că în Sărăcenii de sus, Costache Gavril membru al partidului liberal pătruns de doctrină și îndopat cu principii, sprijinit în coada sapei la prașitul porumbului, va discuta furtunos cu Vasile Clempus membru al partidului național.

Ba nu zău, nu-ți vine să mori de râs!...

Țărânul are numai dureri individuale și trebuinți locale. El mai este pătruns de un mare adevăr: că toți oamenii chemați să guverneze nu sunt dușmanii țării; toți, cu mici deosebiri de metodă, caută să consolideze STATUL, persoană foarte abstractă pentru el. El cere de la toți dreptate și trai omenesc și toți sunt datori să se îngrijească de el căci e „talpa țării” Iată pentru ce țărânul va fi instinctiv guvernamental.

* * *

Și dacă în satele noastre râia politică va provoca scărpinături locale, ele vor fi numai superficiale, mărginindu-se la așa zisa elită rurală cu interese precise și cu recompense și mai precise. Massa țărănească va rămânea tot necunosătoare a sinistrei ideologii politice și nu va pricepe o silabă din vocabularul încălțat al politicii, care are ca supremă țintă mirajul puterii.

Oricât de furioasă ar fi furtuna pe mare, ea nu poate ridica de cât valuri uriașe la suprafață, pe când

marea în adâncul ei, este liniștită și neștitoare de spume goasele frământări de sus.

Când satele vor recunoaște că dragostea politicianilor nu le poate aduce decât măncărimi locale și profit real numai trepădașilor politici, toată alcătuirea cluburilor rurale se va sparge ca o fragilă bășică de săpun.

Baia de adevăr și curățenia morală va vindeca noua râie a cluburilor politice la sate.

Dușmanii culturii noastre

Cultura în țara noastră are doi dușmani cari o calcă în picioare. Aceștia sunt: **politicianismul** și **materialismul**.

Cu fiecare zi criza culturii se desfășură în adevărata ei golițiune. Falimentul culturii este aproape un fapt implinit. Nu mai vorbesc de falimentul moral.

Pricina îngrijorătoare a crizei intelectuale o datorăm crizei morale, în primul rând.

Puțini oameni să interesează în ziua de astăzi despre ridicarea nivelului cultural al poporului nostru.

Majoritatea intelectualilor s'au lăsat țărâți de vanități în mocișla unei profesii necinstite, care se numește: **politicianism**.

Este și politicianism cinstit, numai că acela nu se prea practică.

Politicianismul nostru de după războiu duce cea mai perfidă luptă împotriva noastră însăși.

Acest politicianism brutal și fără considerații și consecințe a admis toate nedreptățile. A tolerat hoții, a infectat populația cinstită, a dușmănit pe frați între ei, a călcat legile, a creat îmbogățiri personale, a protejat panamale, a lăsat pe particulari să se înfrupte din bogăția publică, a delăturat pe oamenii cinstiți din slujbele înalte unde munciau cu dragoste și desinteres și a dat frâu liber celor favorizi ca să săvârșească abuzuri de orice natură.

Astfel sentimentul tinerei noastre pătri intelectuale a fost grav rănit. Aceasta este o crimă comisă în contra culturii țării de către politicianismul specific românesc de după războiu.

Indivizii intrați odată în făgășurile politice, uită cu totul de a mai cerceta idei, cari duc la acțiuni înălțătoare.

O spunem fără intențiuni de jignire și accentuăm fiindcă este fapt adevărat. Multe procente la sută dintre parlamentarii noștri dacă i-ai supune la un examen riguros de literatură, sau politicianism cinstit, ar trebui să rămâie repenți. Lucrul acesta nu ne-ar surprinde, pentru că așa sunt vremurile de astăzi. Mulți n'ar fi știind să-ți spună o singură boabă despre un Kant, un Shakespeare, un Aristotel, un Hașdău, un Schiller un Tolstoi, un Baudelaire, un Eminescu, un Creangă, un Ady, sau despre un Coșbuc.

Ar fi deci lucru foarte la loc, dacă partidele și-ar alege candidații pe sprânceană nu să-i ducă în Casa Țării ca să se întindă, să caște și să se plictisească tolniți pe băncile parlamentare.

Criza intelectuală este provocată încă și de situația economică anormală. Aici principalul vinovat este statul care nu retribuește munca salariaților săi așa cum se cuvine.

E evident deci că statul însuși este un gâde al culturii lui proprii. Dacă guvernele nu ar tolera tot ceea ce este în detrimentul cinstei și moralei și ar pune frâu destrăbălării publice, situația s'ar îndrepta spre bine numai de cât.

Alt dușman, tot asemenea de periculos al culturii este materialismul.

Majoritatea indivizilor se simt deslegați de orice legături cu

societatea și caută fără să se întrebe, pe orice căi, cum ar putea ajunge mai grabnic prin minimum de sfârșiri fizice și intelectuale la maximum de realizări, de câștiguri.

Bani, bani și iarăși bani! Acesta este tipătul cotidian, acesta este visul etern, aceasta este dorința din urmă și după acestea se sbat gloatele, aleargă cu febrilitate înspăimântătoare și caută să-i scoată din fundul pământului. În crășme se șoptește despre banii, în palate se numără banii, în colibe se visează bani.

Toată lumea urlă: bani!

Aceste manifestațiuni dovedesc cu prisosință și din belșug slăbiciunea societății contemporane, care nici după atâția ani dela încheierea păcii nu și-a restabilit echilibrul.

Dar va trebui să muncim cu toții cei cinstiți ca această stare bolnăvicioasă și amorală să dispară pentru totdeauna. Intelectualii puși în serviciul ideilor nobile trebuie să ia aminte.

Materialismul trebuie înăbușit fără milă și fără cruțare, iar în locul lui va trebui infiltrat adânc în inimile semenilor noștri: **ideaismul** — singurul mântuitor al culturii.

Problema culturală la noi este foarte nesocotită.

Ici-colo se mai aude câte-un slab strigăt de alarmă, pentru a o anunța din nou. Ori, aceasta nu este de ajuns. Toate peștile cinstite vor trebui să-și întindă mâna, vor trebui grupate la un loc.

O contra-ofensivă serioasă este de datorința noastră să o începem. E necesară o reacționare mult mai puternică decât destrăbălarea, care inundă cu apele ei otrăvite plaiurile țării noastre și plaiurile întregului bătrân glob pământesc.

Cât ne ia Statul

DUPA raportul administratorului financiar din Cluj, statul a adunat în cursul anului 1926 dela locuitorii orașului și județului Cluj suma de 1 miliard (un miliard face o mie de milioane sau de zece ori câte o sută de milioane) și 346 milioane. După cum jud. Cluj are 228,000 locuitori și dacă suma de mai sus o împărțim după locuitori, reiese că fiecare om, femeie și copil din acest oraș și județ, a plătit statului în cursul anului 1926, 480 lei 75 bani.

România are 71 județe, cu un total de 17 milioane locuitori. Înmulțind suma de mai sus cu numărul de județe, presupunând că fiecare județ a plătit statului tot atât cât județul Cluj, ar reeși că statul încasează 95 miliarde 556 milioane de lei pe an. Înmulțită per capito, adică de fiecare cap, presupunând că fiecare plătește 480 lei 75 bani, ca în județul Cluj, ar urma că statul pune la buzunar pentru acoperirea cheltuelilor sale familiare și gospodărești, suma de 817 miliarde, 275 milioane lei în fiecare an.

Și totuși, statul abea încasează 35 până la 40 miliarde lei pe an, după cum se arată din bugetul anului întocmit de visternicul nostru dela București.

Care este cauza? Plătește celelalte județe, luate ca județe, mai puțin ca județul Cluj? Și dacă sunt județe mai mici, care, firește, trebuie să plătească mai puțin, cum ne explicăm atunci că împărțind după capete, lăsând la o parte județele, câte 480 lei 75 bani, statul nu încasează cele 817 miliarde lei? Sau, plătește locuitorii Clujului și județului Cluj dări mai mari ca ceilalți locuitori ai țării?

Asupra acestui important fapt vom mai reveni. Până atunci, cititorii noștri au cuvântul.

„Realitatea” politică

Adevărata pricină a războiului din China

Înțelegerea în partidul național-țărănesc

Păpușa vorbitoare

„Ceai pentru amândoi”

VEȘNICA PRIMEJDIE

Nesinceritatea de azi

Înțelepciunea de mâine

Izbucnirea urei

Veșnica primejdie

Ia de pildă POLITICA, care adesea nu corespunde numelui și numai rareori se ridică la nivelul bărbăției de stat. Ea tratează afacerile zilei de azi, se bazează pe egoismul omenesc inerent, și este întrefesută cu pizmășie, ură și lăcomie dela talpă până în creștet. Mulțumită în celulele sale primitive și susținând mai mult decât poate cândva să realizeze, politica nu învață decât pușin din pășunile trecutului și nu vede doi pași înainte spre viitor.

FILOZOFIA—e un cuvânt vechiu, o străduință veche, o veche luptă a creierului omenesc, în starea lui INFANTILĂ, să priceapă ceea ce este de nepriceput.

Fără însemnătate multora din generațiunea de acum, principala plăcere a unei viitoare rase iluminate va fi cuvântul FILOZOFIE, imperechiată din două cuvinte grecești: IUBIRE ȘI ÎNȚELEPCIUNE.

Voltaire a spus despre filozofii: „Filozofii nu fac decât să mă învețe să nu cred nimic din ceea ce spun ei.” Totuși, își au și filozofii meritul lor. Ei își pregătesc mintea lor și a altora. Prin sforțări pur ale creierului, oamenii au fost în stare să sară mii de ani înainte, în cunoștință și știință.

Thales, care s'a născut acum 2500 ani, a întrecut în cunoștință pe toți oamenii care au trăit timp de 2000 de ani după dânsul, prin forța dezvoltării creierului său.

El a putut să prezică cu precizie eclipsele soarelui. Pytagora, născut cu 600 ani a. Chr. predica vegetarianismul și bunătatea către animale, a dezvoltat matematica până la un însemnat punct, și a făcut importante descoperiri în geometrie. Se spune că Pytagora ar fi fost cel dintâi care a întrebuițat cuvântul „filozof”, aplicându-și-l, cu dreptate, sie-și.

El cunoștea însemnătatea gândirei mute și i-a făcut pe studenții săi să păstreze o tăcere de cinci ani în rând, în care timp dânsii n'au putut să-l vadă. El a început o frățietate filozofică care aproape cărmuia Statul.

Pytagora a fost primul care a anunțat că cele 3 unghiuri ale oricărui triunghi sunt egale dreptunghiului. El a trimes lui Leon, regele Achilei această definiție despre filozofie: „La jocurile publice unii vin să se lupte să obție mărre, alții să cumpere și să vândă pentru câștig, iar alții vin ca spectatori să observe și să studieze pe alții. Spectatorii sunt filozofii”.

Pentru oamenii cugetători, și pentru viitorul acestei lumi ilustrația cea mai importantă din cele patru este FILOZOFIA. În acest cuvânt stă puterea care cu timpul va pune capăt celor două ilustrații urâte care-i urmează—REVOLUȚIA ȘI RĂZBOIUL.

REVOLUȚIA este un cuvânt scârbos, violent și înspăimântător. Cuvântul te cutremură și opera s'a a nărui multe bunuri și averile în multe țări. Totuși, nici o țară n'ar avea nevoie de revoluție dacă acei care stau la putere și acei cărora le merge bine s'ar gândi și la masele dela picioarele lor.

Astfel este viața, cum o vedeți în paginile ziarelor și cărțile istoriei. POLITICA—in cea mai mare parte perfidă. FILOZOFIA—in mare parte încă arta ghiciturii. REVOLUȚIA—terminând totdeauna în dezastru. RĂZBOIUL—veșnica primejdie. Cele patru ilustrații de mai sus, din fericire, nu reprezintă TOATĂ viața. Dar ele își însușesc cea mai mare parte a energiei noastre și ne amână zina intrării în Canaanul fericirii, cu ani, decenii și veacuri și mii de ani. Ele reprezintă „piscurile mai înalte” din viața și istoria ființelor omenesti.

REVOLUȚIA este alternativa disperată când politica și filozofia, istețimea și înțelepciunea omenescă dau greș și masele sunt împinse la disperare.

Revoluția nu este cum mulți și-o inchipuie, o simplă răsculare a monstrului necivilizat, sau o rebeliune barbară a SĂRĂCIEI ignorante contra BOGAȚIEI educate.

Revoluția, destul de importantă ca să atragă atențiune, pornește dela „creeri luminați”.

Revoluția franceză a fost clădită peatră pe peatră nu de către cei flămânzi sau în stare mizeră. Ea a fost clădită încetul cu încetul în cursul veacului al XVIII-lea prin scrierile celor mai luminați oameni ai veacului 18-lea, Voltaire, Rousseau, și alți enciclopediști.

Se spune despre Voltaire, care muri tocmai înainte de a izbucni revoluția împotriva nobilimii, că a scris 92 volume, și revoluția era să fie Volumul al 93-lea.

Revoluția, înseamnă pentru o națiune, ceea ce înseamnă operație chirurgicală pentru corpul omenesc—totdeauna de temut, totdeauna primejdioasă, dar UNELEORI INEVITABILĂ. Este datoria acelor care au puterea și mult de pierdut să se gândească și la viitor, să privească ce se întâmplă jos sub picioarele lor.

Dacă Țarul, care era stăpânit de-o femeie, iar la rândul ei era stăpânit de un stupid fanatic, Rasputin, s'ar fi informat mai bine despre stările supușilor săi și-ar fi luat măsurile dictate de împrejurări din vreme, Rusia n'ar fi trecut prin revoluția prin care a trecut.

Dacă bine dispusul Ludovic al XVI-lea, regele Franței la timpul când a izbucnit revoluția studia chestiunile poporului asupra căruia stăpânea, după cum își studia cheile porților grele ale Bastilei, și dacă ar fi curmat desfătările extravagante ale reginei sale cu moravuri ușoare, Franța n'ar fi trecut prin revoluția prin care a trecut.

Dar Ludovic era la vânat în ziua când zidurile Bastilei se dărâmau până la pământ, și fiindcă n'a împușcat nimic, a scris în notetul său francezul „rien”, care înseamnă „nimic”. El nu și-a întrebuițat creierul să raționeze că căderea Bastilei înseamnă căderea tronului, sau să ghicească că capul său va cădea odată cu zidurile Bastilei.

Totuși, câteodată și din „râu ese bine”, iar din revoluția Franceză a eșit puternica republică Franceză de azi.

RĂZBOIUL, după cum oamenii au avut ocaziunea să se convingă în anii din urmă, este veșnica primejdie a omenirii. Strigătul veacurilor pare că-l auzim sunând în urechi:

RĂZBOIU!... RĂZBOIU!!... RĂZBOIU!!!... Europa și-a avut războiul ei de O SUTĂ ani, războiul de TREIZECI de ani, războiul de ȘAPTE ani. În vechime regii și împărații socoteau războiul ca o stare firească. Pacea nu era decât o scurtă vacanță pentru adunarea de noi puteri pentru alt războiu. Un englez cu multă avere și educație a scris, acum câțiva ani, negru pe alb și cu perfectă seriozitate, următoarele: „Nu-mi place pacea, ea este primejdioasă. Voi fi fericit numai când ne vom întoarce din nou la războiu”.

Războiul a încetat de-a mai fi un spectacol de plăcere al regilor, sau un mijloc de-a distra poporul cu ideile lor rebelioase și sfâșierile întrelălă, sau de-a schimba averea unei națiuni bogate în declin, la o altă națiune mai viguroasă și războinică.

Alexandru cel Mare a dus un războiu crâncen împotriva giganticei, grasei și bogatei Persii numai pentru a face plăcere învățătorului său, Aristotel, și a cheltuit mai mult decât toată averea pe care a moștenit-o dela tatăl său, Filip.

Cucerind totul ce-i sta în cale, Carol cel Mare, putea să-și facă o împărăție care să pună în umbră imperiul Roman cu împărății și țări cucerite, care să-i aducă aur, robi și avere și să-l îmbogățească până în slavă.

Dar războiul schimbă totul. Armele ridică împărății și imperii puternice; dar tot Armele le și nărue. Când doi oameni cu revolvare încărcate, se luptă într'o cameră închisă, ei trebuie să moară. NICI UNUL NU POATE SĂ INVINGĂ. Cu mașinile zburătoare de azi, vapoarele rezeși și trenurile expresse, explozibile care-ți ridică părul pe cap când te gândești la ele, gazele asfixiante, de care numai în mormânt te poți ascunde, au făcut din lumea aceasta o „mică” și simplă cameră. Și când două sau mai multe națiuni se încumetă să meargă azi la războiu, nici una nici alta nu poate eși învingătoare.

„Învingătorul”, după cum ne poate mărturisii Franța, Anglia, Italia și alte țări, pierd mai mult decât națiunile invinse.

La intrarea în războiul mondial Rusia datoră Franței 30 mii milioane de franci. Rusia a tras cu buretele revoluției peste cele 30 mii de milioane franci, afară de care Franța mai datorează Americii cu alte 100 mii de milioane franci și cam cu aceeași sumă Angliei. Numai interesele după această datorie ar face toată Franța o grădină a Edenului în timp de cincizeci de ani. Poporul Francez de azi și de mâine—și timp de 100 ani de acum—va trebui să-și verse toată munca lor pe ruinele războiului trecut plătind aceste datorii.

RĂZBOIUL NU ADUCE NICI UN CĂȘTIG.

Și totuși războiul dănuie. Războiu în China, în Africa, în Asia, și primejdiile războiului pândesc dela fiecare colț al celor cinci continente, gata să ne sară în cap, gata să înghită, să distrugă, să ruineze tot ce bieteale ființe omenesti crează cu trudă, cu muncă și durere, toate acestea sunt spulberate în câteva clipe, ceasuri și zile.

Gândiți-vă, spre pildă, cu câtă durere se naște un copil, câtă suferință îndură o mamă, și câte simțeminte nobile devotează ea pentru creșterea lui; și totuși, o bucătică de plumb din tranșeele opuse, nărue întreaga operă de iubire a acestei mame.

Ce ar îmbunătăți stările arătate prin ilustrația din fruntea acestei pagini? Ce ar smulge politicii nesincere secură prieteniei „false” și să înlătore REVOLUȚIA și RĂZBOIUL cu desăvârșire din această ilustrație.

Un singur cuvânt: EDUCAȚIA.

„DAȚI POPORULUI LUMINĂ”, a spus Dante acum 600 de ani, „ȘI EL ÎȘI VA GĂSI CALEA PE CARE TREBUE SĂ MEARGĂ”. Ceea ce a cauzat războaiele trecute și prezente este NEȘTIINȚA. Oamenii dibuiesc în întunericul neștiinței. Neștiința sufletească este mai rea ca întunericul natural. CUNOȘTINȚA este lumina strălucitoare care îi va învăța pe oameni calea păcii, le va da stăpâniri bune și drepte și îi va îndrepta pe drumul prosperității. Va fi INCEPUTUL acelei civilizații care încă nu există pe pământ.

Unde războiul veșnic amenință, civilizația s'a mutat în altă parte.

Nu există civilizație acolo unde cei bogați, luptă în continuu să fie și mai bogați și unde, ca în Franța și Rusia, cei săraci, călăuziți de-o inteligență schimonosită se ridică să-și răzbune prin revoluții. Nu poate exista civilizație acolo unde jocurile politice sunt jucate și conduse de oameni nesinceri întereselor țării, alegătorilor, nesinceri unul față de altul, și față de ei înșiși.

Fanaticismul, bigotia, încep să dispară și libera discuție se impune din ce în ce mai mult ca o forță publică care regulează și amputează jocurile politicianilor nesinceri.

Încetul cu încetul filozofia care înseamnă iubirea pentru înțelepciune, va netezi una câte una din problemele care nefericesc omenirea. Când politica falsă, revoluția și războiul vor pieri de pe pământ, atunci—și numai atunci—se va începe adevărata construire a ei.

Va fi INCEPUTUL adevăratei civilizații. Să sperăm că ea va veni odată.

FOAIE DE ABONARE

Foaiei „REALITATEA” Cluj. Cu data de azi v'am trimis 100 lei, costul abonamentului pe 6 luni și să-mi trimiteți foaia pe adresa:

Numele _____

Comuna _____

Str. _____ No. _____

p. u. _____ Jud. _____

Misterioasa Dispariție a Marelui Duce Michael al Rusiei

Salvat din ghiarele Bolșevicilor de către amicii săi îmbrăcați ca soldați bolșevici, a fost el omorât sau surprins de vre-o altă nenorocire — sau stă ascuns până va sosi momentul oportun să ocupe tronul Rusiei?

Marele Duce Michael

„Domnul Johnson, valetul Ducelui, a auzit din camera de alături cele ce se petrec în camera Ducelui și a intrat cerând soldaților să se legitimeze pe baza cărui ordin ridică pe Marele Duce într-o cameră și familia sa se găsește sub protecția și stă la dispoziția Sovietului din Perm. Johnson a mai spus, în cuvinte șgometoase, că nu le dă voie să-l ridice, și că va trezi întreg hotelul în caz că vor să-l ridice cu forța“.

Marele Duce Cyril cu femeia și cele două fete ale sale, Prințesele Maria și Kira, după o fotografie recentă la locuința lor din Paris. În cazul când Ducele Michel nu mai apare, Ducele Cyril rămâne pretendentul legitim la tronul Rusiei, dacă bolșevicilor le va trece cândva prin cap să restaureze monarhia.

Femeia dispărutului Duce Michael care trăiește în Anglia și continuă să plătească asigurarea bărbatului său.

Ce a devenit din Marele Duce Michael, unicul frate al fostului Ţar Nicolae?

Marele Duce Michael, care era adevăratul și ultimul Ţar al Rusiei, a dispărut în mod misterios în Octombrie 1918 din Perm, Rusia, unde el fusese internat de către bolșevici.

În timp ce despre moartea Ţarului și a altor membri ai familiei imperiale există dovezi peste orice putință de îndoială că aceștia au fost omorâți, nu există nici o dovadă convingătoare despre moartea Marelui Duce Michael. E adevărat că organul oficial al bolșevicilor a declarat în mod oficial că Michael a fost împușcat la 20 Iulie 1918, dar pentru susținerea acestei afirmații bizare lipsește orice dovadă serioasă și amănunțită.

Pentru aceasta și mai multe alte motive mulți ruși europeni cât și din Rusia proprie, cred că Marele Duce este ținut în secret de către prieteni credincioși până va sosi momentul oportun să-l așeze pe tron în toate drepturile unui Ţar de drept al Rusiei.

În susținerea credinței că Marele Duce încă trăiește, Prințesa Olga Poutiatine aduce o serie de dovezi interesante și uimitoare prin revista franceză *Revue des Deux Mondes*, o revistă clasică din Franța sub titlul de: „Ultimile zile ale Marelui Duce Michael.“ Prințesa Olga Poutiatine se trage din una din cele mai notabile familii a aristocrației

Ruse și este o rudă directă a familiei imperiale. În decursul revoluției, și cea mai mare parte a sa, Marele Duce era un refugiat în palatul Prințesei Olga din Petrograd, și de aceea, știe multe despre ultimile zile ale Marelui Duce.

Trebue să spunem dela început, că declarația Prințesei că Marele Duce a dispărut în mod misterios fără să lase vr'o urmă de moartea sa, a fost confirmată din multe alte dovezi suplimentare și ulterioare.

Probabil una dintre aceste însemnate dovezi este că femeia Ducelui, care trăiește la Knebworth, Herfordshire, din Anglia continuă să plătească regulat primele de asigurare către Societățile Engleze de asigurare în care Marele Duce era asigurat cu sume fantastice. Toată lumea este de acord că Marea Ducese n'ar plăti aceste prime dacă bărbatul ei ar fi mort de fapt.

Dacă soțul ei, Marele Duce, ar fi dispărut, lăsând-o în nesigurantă, ea n'ar avea decât să încete plățile și să aștepte până la stabilirea morții soțului ei și să ridice asigurările care se urcă la milioane de fonți sterlingi. Pentru motive cunoscute numai Marelui Ducese, ea nu vrea să divulge nimic asupra acestor curiozități.

În articolul său la care ne-am referat mai sus, Prințesa Poutiatine descrie aventurile Marelui Duce în cursul războiului și revoluției. Ea arată cum el era purtat de către bolșevici de ici colo, și totuși Marele Duce refuză să fugă din Rusia. În urmă el a fost internat la Perm, un oraș zdrențuros la o îndepărtare de aproape 2400 de km. de Petrograd, aproape de frontiera Siberiană.

La Perm Marele Duce a fost despărțit de către femeia sa și i-s'a lăsat numai secretarul său englez

Nicholas Johnson, valetul său, Basil Tchelichev, și soferul său, Barounov, toți trei fiindu-i deplin devotați. Timp de opt luni amicii Marelui Duce nu știau nimic ce s'a întâmplat Ducelui. Între timp însă se întâmplă moartea Ţarului și a familiei sale și multe alte orori, care i-a scos din sărite. Diferite versiuni circulau cu privire la soarta și viața Marelui Duce din care unele spuneau că este internat la Perm, altele că trăiește la cel mai bun hotel de acolo, etc.

După mai multe pagini de trasare a chestiunii Prințesa istorisește dramatica și istorioasa scenă a ultimei arătări a Marelui Duce pe pământ. Aceste întâmplări a ajuns în vileag pe o cale tot atât de misterioasă. În învălmășeala revoluției, care devenia din ce în ce tot mai sălbatică, Prințesa a fugit dela Petrograd la Odesa, de acolo la Constantinopol și apoi s'a refugiat la Malta. Când a pornit dela Petrograd, ea a trebuit să lase acolo pe guvernanta copiilor săi, M-lle Baeting, care era foarte bolnavă. Cinci luni mai târziu guvernanta a găsit-o la Malta.

„Opt luni după neașteptata și misterioasa dispariție a Marelui Duce“, scrie Prințesa, „Mlle Baeting era încă pe pat bolnavă la Petrograd, când cineva i-a adus vestea că un domn vrea să-i vorbească. Aceasta n'a surprins-o într-o măsură obișnuită cu vizita aproape zilnică a detectivilor bolșevici. Coborându-

se în sala de așteptare, spre surprinderea ei, a observat un om venerabil și bătrân, în a cărui față, se puteau citi adânci și marile suferințe, și care a salutat-o cu mult respect. Când l'a întrebat ce voiește, acesta i-a răspuns:

„Se poate oare, Domnișoară, că să nu mă cunoști?“

„Cine ești D-ta?“ a întrebat din nou Mlle Baeting.

„Sunt Basil Tchelichev, valetul Marelui Duce Michael“, răspunse bătrânul. „Sosesc dela Perm unde am stat în închisoare timp de șase luni. M'au hrănit numai cu capi de heringi stricați, puțină pâine neagră și ceai amar încât am ajuns în starea de acum, și abia mai stau pe picioare. Soferul Măriei Sale, Barounov, încă a fost arestat după ce Marele Duce a dispărut, și se găsește într-o stare mizerabilă încât nu poate părăsi Perm-ul.“

„M-lle Baeting l'a rugat să ia loc și i-a servit ceva de mâncare. Apoi l'a întrebat să-i spue despre dispariția Misterioasă a Marelui Duce.

„Am continuat în aceeași mizerie mai multe zile“ a început bătrânul, „până ce într-o noapte cam pe la ora 2 dimineața, o troică (trăsură) s'a oprit în fața hotelului nostru. Preste câteva minute cinci soldați înarmați au descins în camera Marelui Duce spunând că au or-

din să-l aresteze pe Michael Romanoff.

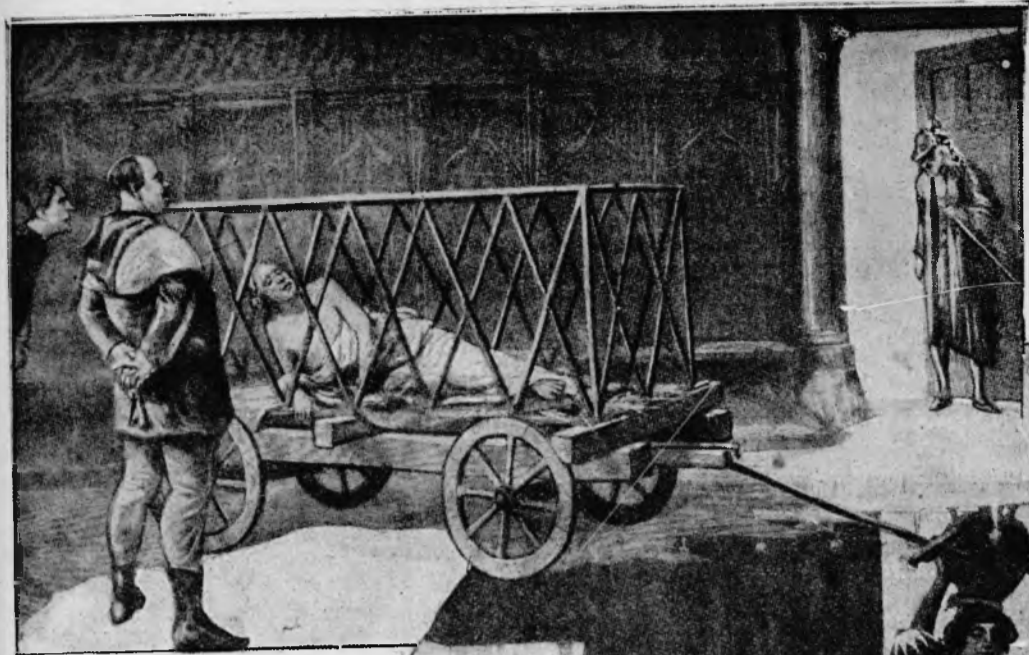
„Marele Duce le-a răspuns pe un ton liniștit, că este gata să-i urmeze, dar să-i deie voie să se îmbrace în camera sa de alături. Șeful celor cinci soldați pe un ton cam aspru i-a răspuns că nu vor părăsi camera și e că Marele Duce se poate îmbrăca în liniște în fața lor.

„Domnul Johnson, valetul Ducelui, a auzit din camera de alături cele ce se petreceau în camera Ducelui și a intrat cerând soldaților să se legitimeze pe baza cărui ordin ridică pe Marele Duce într-o cameră și familia sa se găsește sub protecția și stă la dispoziția Sovietului din Perm. Johnson a mai spus, în cuvinte șgometoase, că nu le dă voie să-l ridice, și că va trezi întreg hotelul în caz că vor să-l ridice cu forța.

„Cei cinci soldați începu a se teme de șgometul mare care se făcea. Atunci șeful soldaților l'a apucat pe domnul Johnson de braț și i-a șoptit câteva cuvinte în ureche. Efectul a fost magic, având o influență extraordinară asupra lui Johnson. Imediat el deveni foarte vesel

Urmare pe pagina 6)

De unde se inspiră Mussolini cu idei dictatoriale

Regele Ludovic al XI-lea al Franței îi pune pe acei care i se împotriveau în cuști unde nu puteau sta nici culcați și nici pe picioare. Regele să desfată asupra victimei sale, cardinalul La Balue, după cum se arată în ilustrația de mai sus.

Înspăimântătoare porunci date de către autocrații și despoții timpurilor vechi ordonau supușilor să se închine calului și pălăriei lor și să se culce seara la ora 8.

Mussolini pare foarte mic în comparație cu Julius Ceasar, Napoleon Bonaparte și Friderick cel Mare. Mussolini se crede mai mare autocrat ca Attila, Gessler sau Nero.

Dyonisus, tiranul Syracusei, care l'a așezat pe Democles, vorbărețul Palatului său la masă cu dânsul și deasupra lui, a atârnat o sabie legată numai cu un fir de păr de cal, pentru al impresiona cu grijile care tortură pe un rege.

Prim-Ministrul Italian, Mussolini, acuzat că intruchipează pe tiranul Nero, de acum 19 veacuri. Mussolini a curățat străzile orașelor italiene de cocheti și a pus la cale alte reforme.

tatorul a descoperit că însărcinatul său de „afaceri morale” călca însuși legea, și după ce i-a dat o pedeapsă corespunzătoare și exemplară a făcut o lege mai cu mintea în cap.

Napoleon, deși s'a ridicat din sărăcie și obscuritate, a devenit cel mai absolut despot atunci când soarta și împrejurările i-a pus în mâini o putere aproape fără margini, și care l'a dus la peire. Dar Napoleon a fost și un adevărat geniu, și multe din decretelor sale erau foarte raționale. O însușire bună a sa era că voia să treacă drept prietenul poporului. Față de regi și persoane mai de seamă din clasa de sus, Napoleon era fără nici o milă și îi judeca după cum îl tăia capul.

Napoleon alcătui un cod nou de legi pentru Franța, care, a spus el, va fi scara sa la titlul și faima sa. El era convins că oamenii sunt în genere la mila femeilor rele, și multe din articolele codului său erau inspirate de această credință a sa. Era cu neputință unei femei să-și caute dreptate pentru relele făcute de un barbat, sau să obție despăgubiri pentru nerespectarea promisiunilor de căsătorie. O pildă de aceasta o găsim în unul din articolele codului său, care spune: „Este oprită încercarea de a se stabili paternitatea (părințenia) unui copil.”

Alți împărați romani s'au deosebit prin decretelor lor autocrate, arbitrare și capricioase. Mussolini, care se trage din aceeași rasă, probabil s'a inspirat dela aceștia.

Tiberins a fost cel dintâi care a decretat că el e Dumnezeu și nu om. Era o infracție pedepsită cu moartea a se desbrăca înaintea vreunui din cele multe sale statui sau să i-se amintească numele în locuri nerespectuoase. Tot la fel era o infracție pedepsită

cu moartea de a purta medalia cu chipul său în anumite locuri de plăceri de un anumit fel, deși viața sa morală lăsa multe de dorit.

Caligula, care urmă lui Tiberiu ca împărat, a făcut să plouă medalii de aur asupra Romanilor, și așeza pâini de aur, gogoși de argint și cărnați de jiuvaere înaintea oaspeților săi.

Culmea apucăturilor bizare a împăratului era să-și facă din calul său consilier și să decreteze ca toți oamenii să închine în fața calului. Viața dumnezească a fost așezată într'un palat de marmură, pe o strană de fildeș și avea o copaie de aur din care mânca și bea.

Dar cel mai bizar și original tiran și dictator a fost Nero care a dat poruncă să se deie foc Romei pentru ași procura câteva momente de plăcere din arderea ei. Nero, îmbrăcat în hainele purpurii și aurite, sta pe muntele Palatinian și cânta pe liră. A aflat însă că romanii și-au pierdut firea față de brutalul său spectacol și pentru ași scăpa pielea i-a informat că focul a fost pus de creștini, iar spre a-i mângâia și potoli a decretat și ordonat arderea en-masse, chinarea și omorirea creștinilor la arena din Roma. Astfel plătește omorirea luxului de ași permite dictatorii, care devin anormali la minte prin puterea mare care o dețin în cele zece degete alor două—numai două—mâni.

Mai sunt încă și astăzi state asiatice în care voința monarhului e legea, tot așa ca în zilele Califului Haroun-al Raschid. Acum nu de mult Nizan-ul din Hyderabad a adunat pe bancherii mai bogați din capitala sa, le-a legat mâinile de olaltă și i-a făcut să alerge alături de tră-

sura sa imperială, care mergea în trap, înconjurând de mai multe ori piața din fața palatului său.

Maharajahul din Baroda menține o armată sfântă din 3000 de lebede, care sunt conduse și aduse în fiecare dimineață și seară la lacul lor de scaldă sub o puternică escortă înarmată. Circulația pe străzi din tot orașul este oprită până lebedele au trecut la lac și înapoi la palatul lor. Lebedele sunt întrebuințate să tragă căruța lui Brahma, și de aceea sunt sfinte. Omorirea sau vătămarea vre-unei lebede este pedepsită cu închisoare pe viață.

Ludovic al XI-lea, care a pus bazele adevăratei Franțe mari zdrobind puterea lorzilor feudali, își punea dușmanii în abisuri adânci și fără fereștri și aer, numite „oubliettes” și care n'aveau decât o mică deschizătură la vârf, tot asemenea cu cele făcute pentru cărbuni la subteranele noastre. Pentru a-și face din când în când plăcere Ludovic ridica capacul și se uita la agonia victimelor sale care se luptau cu moartea.

Ludovic l'a pus și pe dușmanul său mai mare, cardinalul La Balue, într'o cușcă de fer în care nici nu putea sta pe picioare nici culcat.

Prințul Montenegruului, o țară mică, care până la războiul mon-

(Continuare pe pagina 6)

PRIM-Ministrul Fascist, Mussolini, care dela meseria de zidar, ce a fost înainte, s'a ridicat la poziția de dictator care amenință și pune în uimire o lume întreagă, este cel mai interesant om și personaj al Europei după război. El aparține clasei vechilor stăpânitori autocrați și despoți, care se deosebeau atât ca fire cât și cu obiceiuri și metode de regii de lapte de azi.

Criticii lui Mussolini spun că acesta studiază edictele lui Nero, Caligula și alți împărați despotici romani; că citește istoriile satrapilor perșieni, a țarilor mai vechi ruși, a sultanilor turcești și a altor despoți ai istoriei.

Nu de mult Mussolini a ordonat ca străzile Italiei să fie curățite de cochetii masculini și feminini. Acest edict atinge un mai mare număr de oameni și femei decât în ori care altă țară. În fiecare seară, și chiar ziua, orașele Italiene sunt decorate de cochetii ambelor sexe, cari aco-

stează pe trecători. Numărul celor cari conform acestui ordin vor trebui să-și caute altă ocupație este enorm de mare și se spune că ordinul nici nu va putea fi aplicat. E remarcabil că această amestecătură de stradă italiană nu se ofensează atât de ușor ca aceea a altor țări europene. Pozarea și aerile copilărești sunt foarte hazlii celor mai mulți observatori, inclusiv femeile.

Alte porunci aspre al dictatorului dela Roma sunt îndreptate împotriva localurilor și costumelor de bal, precum și obiceiurilor sălilor de dans.

La decretelor anti-cochetărești și morale Mussolini a mai adăugat o oră de lucru la ziua fiecărui muncitor; a redus ziarul la 6 pagini; a oprit construirea altor hotele de lux și cabarete, a ordonat ca „spaghettile” să fie în-

locuite cu cartofi, și a oprit orice fel de beutură [inclusiv ceaiul și cafeaua] după ora 10 seara.

Dictatorii timpurilor vechi adesea au încercat să forțeze moralitatea asupra poporului prin decretare și pedepse aspre. Shakespeare în cartea sa „Măsură pentru Măsură” istorisește despre un anume dictator Vienz de pe vremuri care a făcut o lege care prevedea moartea pentru fiecare încălcare a poruncei a șaptea din cele zece porunci.

Cu executarea acestei legi el crede înțea pe un sftenic al său, care era de un caracter feroce, și care umbla într'ascuns prin oraș pentru a constata în ce măsură este respectată legea stăpânului său. Judecând după ceea ce **Boccaccio**, și alții ne spun despre moralitatea care predomina în Europa în timpurile evului mediu, legea mai sus amintită trebuia să ducă la anihilarea aproape complectă a populației masculine. În curând însă dic-

De unde se inspiră Mussolini cu idei dictatoriale

(Urmare dela pagina 5)

dial era curioasă pentru purtarea anticilor costume naționale, s'a distins pe sine prin o lege făcută la 1883, care interzicea purtarea mânușilor, pantalonilor și altor costume nenaționale, precum și purtarea umbrelor, care erau considerate ca afemeiate.

Regele Iacob I al Angliei, care a rămas nemuritor pentru ordinul ce l'a dat de a se traduce Biblia în limba engleză, a făcut o lege prin care interzicea schimbarea modelor sub pedeapsa de a li se confiscă hainele și 100 de fonți [100,000 lei] amendă în bani, care trebuia să o plătească atât purtătorul cât și croitorul. Mai interzicea purtarea reverențelor, bluzele și fustele împodobite sau garnisite cu aur sau argint sau pene cu pietre prețioase. Nobilii, episcopii, judecătorii și familiile acestora, curierii imperiali și sfetnicii săi, erau scutiți de această lege.

Regele Augustin al Saxoniei, cunoscut ca „Augustin cel Tare“ era un om de multe hazlii originale. El a decretat că toate femeile pe care le onora cu atențiunea sa se poarte ciorapi roșii, pentru ca poporul să le cunoască și să le respecte ca pe femeile regelui. Se spune că era o mare uzare de ciorapi roșii la palatul său regal.

Augustin era atât de tare în cât putea îndrepta potcoavele cailor cu mâinele goale și să facă alte năzdrăvăni. Numele său este pomenit în cunoscutul cântec german:

„O du lieber Augustin“.

Gessler, tiranul guvernator al împăratului german asupra Elveției, și-a așezat pălăria într-o prăjină înaltă și a poruncit elvețienilor să-și scoată pălăriile și să se aplece evlavios în fața pălăriei sale, oride câte ori treceau pe lângă dânsa. În urma acestui capriciu de tiranie poporul elvețian s'a răscolat, care răscolă a dus la neatârnavrea Elveției de azi.

William Cuceritorul a ordonat tuturor țarșanilor englezi să stingă luminile și să se culce la ora 8 seara pentru a fi sigur că ei nu complotează împotriva sa. Ora culcării era anunțată printr'un clopot anume fabricat și având un sunet anume.

Adeseori se întrebuintează fraza cu „Sabia lui Democles“. Această sabie își are origina într'un capricios ordin al unui vechiu tiran, Dionisius. Democles era un sicofant [părător sau parazită profesional] la palatul lui Dionisius, grecul tiran al Syra-

cuzei. Dionisius era plictisit de acest guraliv profesionist care veșnic îi predica cât de fericit și norocit este dânsul. Pentru a-l face să înțeleagă pe Democles nefericirea și nesiguranța care îl impresură pe un stăpânitor tiran, Dionisius a dat ordin ca Democles să fie așezat la masa sa în fiecare zi, cu o sabie grea atârnată deasupra capului său prin un singur fir de păr de cal. Lăudărosul vorbărel, Democles, își dădea acum seama că o singură mișcare nepotrivită îl costa viața. Astfel tiranul Syracusei l'a făcut pe acesta să înțeleagă adevăratele simțăminte ale unui stăpânitor.

Unul dintre Faraonii Egipteni, probabil Ramses cel Mare a ordonat că atunci când se dă vre-un banchet în palatul său, în timp ce ceilalți se ospătează, un funcționar să poarte un cosciug în jurul sălii și se strige:

„Aduceți-vă aminte că aveți să muriți.“

Tryzan, regele Mezilor, și-a pierdut cumpătul de atâta vorbărie ce se petrecea în imperiul său, și a dat ordin oprind orice întrebuințare a vorbeii, până și între cele mai apropiate rude și familii. Iscoditori speciali descoperau pe aceia care se abăteau dela regulă și erau puși la moarte. Pentru a întrece însă pe acest despot, poporul a inventat alfabetul vegetal.

Petru cel Mare către sfârșitul zilelor sale a fost cuprins de o mare aversiune (scârbă) pentru că oamenii priveau la dânsul. Printr'un decret dictat din ghețe el penaliza privirea la dânsul și oricine se uita la el când trecea pe stradă era pedepsit cu moartea. Odată el a vizitat Anglia unde l'a cuprins dorința să vadă deschiderea Parlamentului regelui Carol al II-lea. Nu putea însă să steie în fața mulțimei, și deaceia s'a ascuns într'un jghiab din edificiul Parlamentului, de unde s'a vădă mulțimea. El s'a făcut atât de ridicol încât regele englezilor și membrii Parlamentului acestuia au izbucnit în râsete fantastice, iar țarul a luat-o la fugă!

Dictatorii n'au fost nici când populari și nici n'au fost iubiți de către popor, și atâta timp cât oamenii vor avea creier și nu ghips în cap, dictatorii rămân ceea ce numele îi arată a fi — brute tirane. fie că stăpânesc în Congo-ul african sau Metropolele Europei.

Misterioasa Dispariție a Mareului Duce Michael al Rusiei

(Urmare dela pag. 4)

și l'a sfătuit pe Duce să se îmbrace repede și să plece. Atunci Johnson s'a întors către mine și a zis: „toate-s aranjate, Basil, și îmi pare bine.“

„Înainte de aceasta Johnson repetase Mareului Duce ceea ce îi șoptise conducătorului gardei. N'am putut prinde ce i-a spus, însă am putut observa că era vorba de o gardă compusă din amicii Ducelui îmbrăcați ca soldații bolșevici pentru a veni să-l scape.

„Ducele însă nu se arăta prea încântat de ceea ce i-a zis Johnson, totuși cu un zimbet melancolic a consimțit și și-a grăbit pregătirea.

„Când au fost gata au intrat în „troika“, întâi Marele Duce, urmat de către d-l Johnson, apoi de către șeful gardei, și în urmă cei patru soldați.

„Domnul Johnson părea foarte fericit. Aparența Mareului Duce era însă cu totul alta. Cu un zimbet desperat pe buzele și fața sa și salutan-

du-ne cu mâna au dispărut în întunericul nopții. Aceasta e tot ce s'a știu despre ultimele zile ale Mareului Duce.“

S'au adus mai multe teorii despre dispariția Mareului Duce, însă nici o dovadă despre moartea sa nu există. Prințul Felix Youssouppoff, care s'a căsătorit cu nepoata Țarului Nicolae și actualmente se găsește în Statele Unite, a fost întrebat de către ziaristii americani să-și deie părerea asupra misterului dispariției Mareului Duce, și el a spus:

„Sunt mulțumit de cele ce am auzit cu privire la oamenii care l'au ridicat pe Marele Duce Michael. În adevăr aceștia erau amicii Ducelui, îmbrăcați în hainele soldaților bolșevici. Dacă el era omorât la Perm sau alt oraș am avea oarecare dovadă ori cât de neînsemnată că este mort sau ceva despre sfârșitul său.

„Totuși, nu cred că Marele Duce

Ce se petrece în Țară

Omorurile

La tot pasul te întâlnești cu fel și fel de crime, care de care mai înspăimântătoare, mai grozave, mai nerușinate.

Părinții își omoară copiii, femeile bărbații și invers. Prietenii cei buni se ceartă și se toacă în cap ziua în amiaza mare, fără nici o teamă. Rudele se junghie între ele numai ca să rămână mai puțini moștenitori.

Mai nou face senzație crima unui flăcău îndrăgostit.

Lată cum s'au petrecut lucrurile:

Flăcăul Ion Teaciuc din comuna Locavița fiind bolnav la spital în timpul tratamentului medical s'a îndrăgostit de sora de caritate Maria Șandru, care îl îngrijise în timpul boalei.

Tatăl flăcăului, unul dintre cei mai bogați țărani din sat, nu s'a învotit să ia o fată săracă în casă.

Intr'o noapte nu de mult s'a dus la postul de jandarmi flăcăul Teaciuc. Era plin de sânge pe față, sângera la mâni și la obraz și a istorisit șefului de post că tatăl său și el au fost atacați de bandiți mascați, care le-au cerut 40.000 lei. Cum bătrânul n'avea de unde să le dea acesti bani, bandiții s'au năpăstuit asupra lui cu topoarele și l-au lovit atât de mult până ce a rămas jos la pământ fără suflare.

Ieșind procurorul la fața locului bănuelile au căzut asupra feciorului, care luat de scurt a măturat că el a omorât pe tatăl său, din sfadă pentru fata de la spital.

Bine înțeles a fost arestat și predat parchetului.

Lată deci unde duce imoralitatea și lipsa de interes ce o avem față de poporul nostru. Mai multă carte, mai multă lumină, altcum suntem amenințați să ne ucidă proprii noștri fii.

Se poate trăi fără alcool

Pe câți dintre țărani noștri nu-i veți fi auzind văitându-se că de n'ar fi țuiculița (pălinca) și tutunul, n'ar mai trăi nici două zile. Și cu toate acestea oamenii cari vor să-i trăiască un trai fericit, să aibă copii sănătoși, să aibă viață lungă și să nu fie bolnavi nici odată, sunt numai aceia cari nu beau și nu fumează. Aceasta s'a dovedit de atâtea ori. Publicăm aici un nou caz de acesta. Țăranul Marin Ustov din Caraclia (Dobrogea) a

Ghicitorile dela sate — să mută la orașe

Roata vremii se mișcă înainte tot mai vertiginos și ca într'o oglindă nesfârșită se perândă pe dinaintea ochilor noștri tot mai multe evenimente, unele demne de reținut, iar altele pe cari le lăsăm să treacă fără să le dăm vre-o atenție.

Nu știm cum se face, dar astăzi ghicitorile nu mai pot trăi la sate.

Prea s'a lăsat poporul exploatat de bani prin fel și fel de descântece, ghicitorii, bozgoane și alte slujbe albe și slujbe negre. Acuma când a prins de veste că acești ghicitori, nu sunt decât niște simpli șarlatani, cari te ju-poaie de bani le-a dat cu tifla'n nas și i-a gonit de pe meleagurile lui, din sate.

Dar ghicitorii nu s'au dat bătutu. Dacă au văzut, și-au văzut cum stă socoteala, s'au mutat la orașe.

Astfel a ajuns și țigancă ghicitoare Liza Lacatoș la Cluj.

Aici și-a găsit locuința la periferia orașului pe strada Grigorescu și destul a fost să stea două săptămâni ca să știe tot

orașul că „cea mai vestită ghicitoare din România“ s'a mutat la Cluj.

Casa ei gемеa de lume. Fete bătrâne, servitoare amoroaze, bone nenorocite, dactilografe grase, școlărițe cu părul tuns și nenumărați bărbați văduvi ori necăsătorii îi cereau sfatul și doreau a-și cunoaște viitorul.

Și pentru 50 de lei dece să nu fi povestit „ghicitoarea“ tot felul de fleacuri; 50 de lei în vremurile de azi nu se câștigă ușor.

Ieri însă a fost descoperită, de către poliție și a fost expulzată de pe teritoriul orașului.

Avea asupra ei suma de 280 de mii lei, pe cari îi făcuse în timp de patru luni de zile.

Se mai spună cineva că n'au nebunit domnia și țărani nu s'au cumințit?

Sunt sigur că dacă cineva ar fi încercat să colecteze bani pentru ajutorarea săracilor ori pentru un scop cultural național, n'ar fi jertfit nimenea nici două ori trei sute de lei.

Pentru prostii sunt și în ziua de astăzi bani destui.

Premiul pentru prinderea pungașilor

În țara noastră s'au sporit în timpul din urmă în așa măsură hoții, încât autoritățile nu mai pot birui cu ei. Și pe urmă bieții agenți de poliție, cum să-și facă datoria pentru apărarea binelui public, ori siguranța personală a cetățenilor, când locuiesc în camere scunde și rabdă frig, când adeseori n'au un ban ca să-și cumpere un codru de pâine pentru astâmpărarea foamei.

La fiecare pas te pândesc ghiarele criminalilor ca să te despoae, la fiecare pas te așteaptă toporul ori pumnalul ridicat în aer și pregătit pentru omor.

Sunt două ipoteze: ori funcționarii nu-și fac datoria, ori stăpânirea nu-i plătește cum se cuvine ca să-și poată face datoria.

În cazul din urmă, unde sunt banii ce se adună din birurile noastre? E vorba de multe miliarde scăldate în lacrimile și sudoarea bietului țaran.

Dovadă că funcționarii sunt prost plătiți, din care cauză nu-și pot face nici datoria către țară, e și faptul, că ziarele din Capitală au fixat premii de câte 50—100.000 de lei pentru cei mai cu-rajoși funcționari din poliție, siguranță ori jandarmerie, cari vor descoperi și prinde mai mult hoți într'un an.

Ne facem de râsul lumii. Va să zică la noi hoții, criminalii, asasinii și pungașii au ajuns să nu mai fie arestați numai la imboldul câștigării premiilor.

Nu ne-ar mira să vedem într'o bună zi că și hoții fixează premii pentru detectivii polițiilor, cari se disting prin faptul că nu fac nici o arestare.

În tot cazul în viața aceasta socială îmbăcșită de imoralitate ușor se poate întâmpla să vedem dându-se premii și hoților ca să se desbare de furat ori de asasinat.

înțecat din viață mai zilele trecute, împlinind frumoasa vârstă de 135 de ani. La înmormântarea lui au fost de față 94 de nepoți și strănepoți. Acest țaran n'a

gustat nici odată pălincă și nici n'a fumut. S'a nutrit numai cu pește, fructe, puțină carne și brânzeturi. El cât a trăit n'a știut niciodată de boli.

bolșevicii i-ar fi executat. De aceea Michael a găsit că pentru a putea rămânea în Rusia trebuie să rămâne ascuns. Siberia este o țară cât aproape întreagă Europa, unde se găsește mulți urmași și devotați ai fostului Regim, și printre care Michael s'ar fi putut refugia.

Ducele s'a îndrăgostit de Madam Nathalie Wouldfert, o femeie fermecătoare a unui ofițer din Regimentul Gărzilor, la care aparține și Marele Duce. Divorțând de soțul ei împreună cu Ducele au plecat în străinătate și s'au căsătorit. Căsătoria aceasta a cauzat multă scârbă Țarului și l'a desmoștenit pe fratele său de toate drepturile Palatului iar a-vereia i-a pus-o sub tutor. Cu toate că căsătoria l'a costat poziția sa la Palat, el a găsit adânci simpatii și a devenit popular printre poporul dela țară.

Un timp oarecare perechea a trebuit să petreacă afară de Rusia.

La izbucnirea războiului, Michael s'a reînțors în Rusia și a primit comanda unei diviziuni de cavalerie cunoscută ca „divizia brutală.“ A condus lupta pe frontul Turc din

Caucaz cu mare izbândă și a fost decorat cu Crucea Sf. Gheorghe.

Apoi a căzut bolnav de ulcer de stomac, și în timp ce își urma tratamentul a izbucnit revoluția. Când Țarul Nicolae a abzis de tron, la 2 Martie 1917, el a recomandat pe Marele Duce Michael în locul său, crezând că este cel mai potrivit să salveze Rusia din greutățile sale decât micul Țarevici.

Bolșevicii însă au ajuns în fruntea revoluției și Marele Duce era purat încoace și încolo între palatul său dela Gatchina și casa Prințesei Poutiatine. Membrii aristocrației fugiau care încâtrau și viața familiei imperiale era în mare pericol.

Ambasadorul Angliei la Petrograd, împreună cu alți amici, l'au sfătuit pe Duce să părăsească Rusia, oferindu-i un pașaport sub nume anonim. După relatăriile Prințesei Poutiatine Ducele ar fi răspuns ambasadorului:

„Mulțumesc pentru interesul amical arătat mie. Sunt atins mai mult de cât pot spune de această bunăvoință; dar nu doresc să părăsesc Rusia.“

Buletin Săptămănal

Bucuroși am vrea ca pe răbojul acesta, din toată Duminica, să înscrîm tot întâmplări făcute oamenilor, că viața s'a ieftinit, că s'au micșorat dările, că e pace și bună înțelegere între oameni, că sunt semne de bogăție în țară, că guvernarea n'au altă grijă decît să ridice poporul și să-l fericească.

Nu putem însă păcătu împotriva adevărului și atunci cată să spunem lucrurile așa cum sunt și întâmplările din săptămăna care a trecut nu aduc mai multă bucurie, decît cele de acum două săptămăni sau cele din luna trecută.

Aducătoare de multă mahnire e constatarea că la noi — în cea mai bogată și mîndră țară din lume, treburile nu merg cum s'ar cuveni, pe cîtă vreme în Belgia bunăoară, o țară unde în vremea răsboiului s'au făcut cele mai mari pustiiri, așa că în unele orașe n'a rămas piatră pe piatră și că pămînturile, care acolo sunt apărute de năvala apelor prin diguri, au fost răscolite și lăsate pradă valurilor mării, astăzi totul e în rînd, oamenii muncesc de zor, prosperitatea e mai mare decît în 1914, nu există un om, să nu aibe de lucru, fabricile produc mai mult decît înainte de război și într'o țară de tot săracă, omul trăiește mai fericit decît ori unde aiurea pe pămînt.

Desigur că zierele toate, zi de zi se străduesc să afle pentru ce nu merg treburile cum s'ar cuveni la noi și care mai de care găsește alt ceva.

O gazetă din București crede că răul trebuie căutat în aceea că în război au murit tinerii și la locurile de frunte avem azi numai oameni bătrîni.

Au răspuns mulți la aceasta, arătînd că experiența se câștigă cu vîrstă, dar s'au găsit și dintre acei cari au fost de părere că ar trebui lăsat tineretului plin de avînt să conducă treburile țării.

Noi ținem o veche zicătoare românească, ce glăsuiește astfel: **„Când un sat n'are bătrîn să și-l cumpere”**. Și vorba aceasta nu-i spusă în vînt. Sfatul cel bun numai la omul bătrîn, care a trăit multe și poți afla.

Cică flăcăii dintr'un sat, odată, au hotărît să-și omoare toți bătrînii, că li se părea că strică de pomană mîncarea și că nu's buni de nici o treabă.

Cum au zis așa au și făcut. Fiecare flăcău și-a ucis tatăl, bunicul sau unchiul ce-l avea, și în sat au rămas numai oameni tineri.

Dacă s'a aflat de isprava aceasta a flăcăilor tineri, într'un alt sat vrăjmaș, îndată au venit dușmanii să le caute pricină: Au trimis soli să le ceară funia de nisip pe care ziceau că au împrumutat-o satului fără bătrîni, cu un an înainte. Și soli au amenințat pe flăcăi că de nu le dă funia înapoi atunci vor veni cu răsboiu să-i pustiiască.

S'au adunat flăcăii la sfat și nimeni nu știa nimic despre funia de nisip și mai puțin știa cum se poate face o funie din nisip.

Ne-ar trebui un bătrîn să ne scoată din necazul ăsta, au spus flăcăii, cărora le părea rău acum că au ucis pe toți moșnegii.

S'a sculat atunci, în mijlocul sfatului, un băiat mai tânăr și a spus: să vă mărturisesc drept, mie mi-a fost milă să ucid pe taica. L-am ascuns într'o peșteră, dacă vreți vi-l aduc aici să ne dea el povața.

Flăcăii au primit cu mare bucurie și bătrînul cît ce-a aflat pricina, i-a scos din încurcătură: „Trimeteți-vă vrăjmașilor noștri, a spus el, că noi am pierdut funia, dar că atunci când ni-a împrumutat-o li-am lăsat un căpîtel să fie de probă. Să ne trimeteți ei căpîtelul și le facem funia la loc”.

Când au aflat dușmanii răspunsul flăcăilor, pe dată s'au dumirit: „Mai au un bătrîn, au zis dînsii, să lă-

săm să moară și acela că apoi le venim noi de hac!”

Și de aici e vorba că „dacă un sat n'are bătrîn să și-l cumpere”.

Așa credem și noi că nu în lipsa avîntului tineresc la conducători trebuie căutată pricina necazurilor noastre ci în dorința aprinsă a prea multora de-a ajunge în locuri de frunte, și la bogăție, fără muncă, fără pregătire ci numai și numai prin tot soiul de sforării politice.

* * *

Se pare că și Dumnezeu e nemulțumit de felul cum se poartă oamenii pe pămînt și de aceea îi pedepsește cu tot felul de necazuri.

Furtuna pe marea Neagră nu s'a astămpărat. Vaporul „Impăratul Traian” care s'a lovit de mal la Tuzla, cine știe dacă va putea fi salvat. Statul pierde două sute de milioane lei dacă se inneacă.

Ministrul de comunicații, d-l general Văleanu a fost până la locul unde s'a întâmplat nenorocirea. Domnișasa speră că vasul tot va putea fi scos la liman.

Deocamdată însă, din pricina furtunei un vapor grecesc „Odiseea”, vas comercial, mare, pe care se aflau 37 de persoane, s'a scufundat în Marea Mediterană, aproape de Gibraltar, iar în portul Constanța s'au întămplat trei cioniri de vapoare, dintre care una destul de gravă.

* * *

În Jugoslavia de miazăzi Luni noaptea a fos un puternic cutremur de pămînt, care a durat 20 de minute. În Herțegovina și în Dalmația cutremurul a pricinuit pagube foarte mari.

Multe case s'au dărâmat, mai ales în orașele Stolats și Lubinici. Sunt mulți morți și răniți.

În Japonia, mai multe zile la rînd, au fost furtuni mari însoțite — lucru rar în părțile acestea ale lumii — de zăpezi. Nu numai bucațele și florile — acum fiind acolo timpul de pârquire — s'au stricat cu totul, dar au și murit mulți oameni.

Și ca să sfîrșim trebuie să mai pomenim și de ceața foarte deasă, mai groasă ca de obicei, care a pricinuit în Anglia accidente de vapoare și a împiedicat vreme de câteva zile, orice călătorie pe canalul Mănecei.

* * *

Dintre oamenii luminați ai lumii sunt mulți cari doresc să fie pace pe pămînt. America a făcut propuneri de dezarmare Angliei, Franței, Italiei și Japoniei. Singură cea din urmă a dat un răspuns favorabil, dar fără să se angajeze cu nimic. Franța și Italia au refuzat propunerea, iar Japonia a pus condițiuni grele.

* * *

Franța crede că nu poate fi sigură de atitudinea pacinică a Germaniei, cu toate asigurările făcute de aceasta, în diferite prilejuri.

Și apoi pentru Europa există permanent pericolul sovietic. Toată dorința Angliei de-a păstra bune raporturi cu Rusia, nu va putea împiedeca însă ruperea legăturilor între cele două țări, mai ales din pricina dușmăniei, pe care Sovietele au arătat-o Marei Britanii, în China.

Și fiindcă veni vorba de China: lucrurile nu sunt aici mai limpezi decît în săptămăna trecută.

E adevărat că generalul Tchang-Tso-Lin a raportat mici victorii, dar un popor de peste o sută de milioane de oameni, nu se liniștește ușor. Trupe engleze au debarcat la Shanghai și au fost bine primite, atât de străini cît și de negustorii chinezi, cari vor putea să-și vadă mai departe liniștiți de treburi.

Revoluția din Portugalia s'a potolit. Execuții, arestări și lupte au înăbușit răscoala. Pe cîtă vreme? Ne-am învățat ca în această țară în fiecă lună să fie câte o revoltă.

* * *

Nu e mîngăere că și în alte țări e turburare. Ba dimpotrivă ne-ar părea bine ca și aiurea și și la noi să fie pace și bună înțelegere.

În guvern nu-i înțelegere, d. Lapedatu ministru de finanțe nu se împacă cu d-l Manolescu, subsecretar de stat la același departament. Această neînțelegere e gravă, deoarece unde nu-i unire, nu-i putere și treburile merg de-a îndăratele, ca racul.

D. general Averescu are mare bătaie de cap să împace pe ministrii săi.

Nici în celelalte partide nu-i bună învoială.

D-l doctor Lupu, fruntaș al partidului național-tărănesc vrea să părăsească, împreună cu amicii săi, acest partid și să alcătuiască un grup tărănesc al său.

Fărămițarea puterilor, atunci când țara are nevoie, tocmai dimpotrivă de unirea tuturor, nu e spre binele țării.

Fruntașii ar trebui să privească cu grijă la faptul că tot mai mulți sunt cei fără lucru la noi în țară. Aleargă omul să găsească — muncind cinstit — o bucată de pîne pentru el nevasta și copiii lui și nu găsește. Nu găsește de lucru în cea mai bogată țară din lume.

Nu se trezesc odată politicienii noștri?

N. C.

Când omul are zile

Englezul Eldridge e un om care cu adevărat poate spune că are noroc. Dacă se mai numără azi printre cei vii, e că Dumnezeu a sorocit să mai trăiască.

Eldridge e un sportsman automobilist.

În Iulie 1924 cu o mașină de 200 HP. a reușit să atingă, în linie dreaptă, o viteză de 234 kilometri și 900 metri pe oră. În 1926 a bătut recordul vitezei pe distanță de 10 km. pe care i-a parcurs în 2 minute și 39 secunde.

În săptămăna trecută domnul Eldridge a participat la o cursă de automobile.

Pe autodromul din Montlhéry (Franța) se dispută recordul mondial de viteză pentru 5 și 10 km.

Când a pornit-o, deodată, după ce mașina a parcurs vre-o doi kilometri și alerga cu o viteză de 210 km. pe oră, automobilul și-a schimbat brusc direcția, îndreptându-se către zona de apărare, a făcut două trei salturi ca și când ar fi voit să se avînte, apoi dându-se peste cap a aruncat pe șoferul la o distanță de 10 m., făcând un sbor fantastic prin aer, un adevărat looping, a căzut iar pe cele patru roți și s'a oprit. Pe o distanță de treizeci de metri nu s'a vede nici o urmă de roată.

Lumea care a alergat la locul accidentului socotea mort pe conducător care fusese asvîrlit drept în cap în nisipul drumului.

S'a observat însă că trăește, era numai plin de pămînt pe față și în ochi. D-l Eldridge a fost dus mai întîi la un oculist. Aici i s'au scos din ochi toate firișoarele de nisip și s'a constatat că organele vîzului n'au pățit nimic. Pe față și pe trup n'avea nici o rană și nici nu se vedea că i s'ar fi rupt vre-un membru. Dar nimeni nu voia să creadă că se poate ca un om să cadă în cap, dintr'un automobil care fuge de mînăncă pămîntul, și să nu pățească nimic. D-l Eldridge a fost dus la doctorii interniști. I s'a făcut radiografia, a fost ciocănit pe toate părțile și oamenii științei au declarat că, în afară de spaima pe care a tras-o, d. Eldridge e tot atât de sănătos ca mai înainte de-a fi făcut saltul mortal cu mașina lui. — A avut noroc omul.

Decît noi toți dorim un sfat d-lui Eldridge, care e un bărbat tânăr, dacă nu vrea să pricinuiască durere părinților săi din Londra — cari singuri știu săracii cît de îngrijorați au așteptat examenul medical după accidentul acesta — să fie cu mai multă băgare de seamă alădată, căci ulciorul nu merge de multe ori la apă.

Știri și fapte

La București s'a stins în săptămăna trecută, în vîrstă de 67 de ani Constantin Mille, fostul director al ziarului „Adevărul” și „Dimineața” și actualul director al ziarului „Lupta”.

Constantin Mille a luptat toată viața lui, mai bine de patruzeci ani și cu vorba și cu condeul pentru cei mici, pentru cei obidiți, pentru cei nevoiași pentru tot poporul.

Pentru cinstirea memoriei lui, muncitorii din București au hotărît ca în ziua de Joi, cînd a fost înmormântarea, un minut să înceteze lucrul și toate sirenele fabricelor să sune.

* * *

În țara noastră blagoslovită de Cel de Sus, până acum, mulțimea chiar dacă a avut să îndure mizeria, n'a știut ce-i foamea. Oricine voia să muncască găsea de lucru și și putea agonisi bucățica de pîne.

În alte țări, în Anglia, în Germania sau în America sunt mii și mii de oameni, cari degeaba au toată bunăvoința, nu găsește de lucru.

Se spune despre aceștia, cu un cuvînt francez, că sunt șomeuri, adică fără lucru. Acești șomeuri pricinuesc statelor din Apus foarte multă grijă.

Din pricina lor America nu mai primește străini în țară, din pricina lor Anglia și Italia caută să-și întindă stăpînirile în alte continente în Asia, Africa sau Australia.

Mai mulți muncitori decît e nevoie: Aceasta înseamnă foamete, mizerie și toate consecințele funeste: boală, furt, crimă sinucidere și răsboiu.

Țara noastră — cum spuneam — până acum, a fost lipsită de

necazul mare al șomajului. Slavă Domnului e atîta de lucru în țara noastră încît de-ar fi de trei ori atîtea brațe cîte sunt și tot s'ar găsi ocupație pentru tot amul...

Decît iată că acum — din nepriceperea guvernurilor noastre — am ajuns și noi, în cea mai bogată țară, să avem muncitori cari nu găsește de lucru, șomeuri cari îndură foamea, ei cu familiile lor. Mai ales în Ardeal și Banat sporește, acum în vreme de iarnă, în chip de tot îngrijorător numărul acestora.

Pentru că e sărăcie de bani, pentru că funcționarii sunt prost plătiți, pentru că statul a pus sarcini prea grele pe producție, oamenii cumpără mai puține stoffe, ghete, mobile, și toate celelalte lucruri de care nu are numai decît nevoie.

Fabricile sunt nevoite atunci să scoată mai puțină marfă și micșorează numărul de lucrători. Lăcătuși, tîmplari, cismari, croitori, cheșeni, mecanici, rămân fără ocupație, aleargă în toate părțile și nu găsește de lucru. — Acasă femeia și copiii cer pîne, chiria trebuie plătită, nu sunt lemne pentru foc și mizeria se face tot mai apăsătoare, tot mai neagră.

La Cluj sunt cam la două mii de oameni cari au rămas pe drumuri. La Timișoara și mai mult. Deasemenea la Arad, la Oradea, la Târgu-Mureș, unde mai ales tăietorii de lemne nu găsește să muncască, de cînd s'au oprit multe ferestraie pe apă.

Iar conducătorii noștri în loc să gîndească la primejdia aceasta care se ridică din senin, fac politică.

N. C.

Tenorul Grozăvescu împușcat de soția lui

Traian Grozăvescu, un bărbat tînar, de fel din Banat avea dar dumnezeesc de cînta ca nimeni altul pe lume.

Cînd s'a întemeat opera din Cluj a fost angajat aici. Neînțelegeri mici au îndemnat pe cîntăreț să caute aiurea loc și Traian Grozăvescu a dus faima talentului românesc pe scenele străine din Viena și Berlin.

Peste o lună urma să vie la Cluj să cînte în câteva opere, fiindcă se împăcuse cu cei pe care fusese su-părat.

Soarta a voit altfel.

Nu de mult Traian Grozăvescu, pe care multe femei îl iubiau, s'a însurat cu o vieneză, de origine maghiară. Aceasta, nevasta unui ofițer român de jandarmi, a îndrăgit atît de mult pe cîntăreț că s'a despărțit de bărbatul ei și s'a căsătorit cu Grozăvescu.

Femeia era însă tare geloasă: îl temea că o înșeală.

Luni după amiază Grozăvescu se pregătia să plece la Berlin, unde urma să cînte câteva seri. Nevasta voia cu tot dinadinsul s'o ia și pe dînsa. Cîntărețul s'a împotrivit. Soția lui care era incredințată că vrea să plece la Berlin cu altă femeie a prins a-l cicăli.

La urmă au ajuns de s'au certat deabinele și femeia mînioasă a luat un revolver și a împușcat pe bărbatul său. Glonțul a pătruns în cap și l-a omorît. Femeia dacă și-a văzut isprava a început să se vaiete ca nebună. Poliția a închis-o...

Prin moartea lui Traian Grozăvescu țara noastră perde un mare artist.

Tinerii dela „Chemarea” din Cluj au rugat pe d. Maniu ca să intervină la guvern să se aducă în țară trupul lui Grozăvescu și să fie înmormîntat pe cheltuiala statului.

Tot mai cred oamenii în strigoi?

E de mirat faptul că tot mai cred oamenii în strigoi.

Astăzi cînd industria a luat un avînt atît de urias, cînd mașinile sboară ca fulgerul, cînd poți auzi concerte pe cale radiofonică din cele mai îndepărtate centre ale lumii, cînd nu mai există boală care să nu se poată vindeca, în satele noastre pîtite la poalele munților, în colibe acoperite cu stuful, pe care își face cuib cocostăreul, locuesc țărani blajini, cari continuă încă a se alimenta în naivitatea lor la vechile credințe cu strigoi, cu zine, cu smei ori cu balauri.

Iată un caz mult mai grăitor întămplat în zilele acestea în comuna Calicuiuca.

Petru Dumitru Ciocălțeu din aceea comună împreună cu șase consăteni, prieteni ai săi, s'au dus peste noapte în cîmîtirul satului și au desgroap cadavrul

tatălui său, mort în Octomvrie 1926.

Rămășițele intrate în putrefacție au fost despicate cu săcurile și fiul stăpînînd de credințe barbare a scos inima și apoi îngropînd cadavrul la loc, a plecat însoțit de prietenii săi, acasă, ca și cînd nimic nu s'ar fi întămplat.

Ajuns acasă a scos inima din vasul în care o așezase și a răsturnat-o pe o vatră de jărtec răzînd de sfărîirea ei și dansînd în jurul focului ca sălbatecii împreună cu tovarășii săi.

Această barbarie a fost săvîrșită pe motiv că tatăl său devenise strigoii și adeseori venea noaptea ca să-i tulbure somnul.

Faină socoteală nu-i vorbă. Astăzi în secolul al XX-lea cine s'ar mai fi gîndit că pot să existe și oameni atît de barbari, mai barbari ca însuși barbarii.

Viața în lumea animalelor

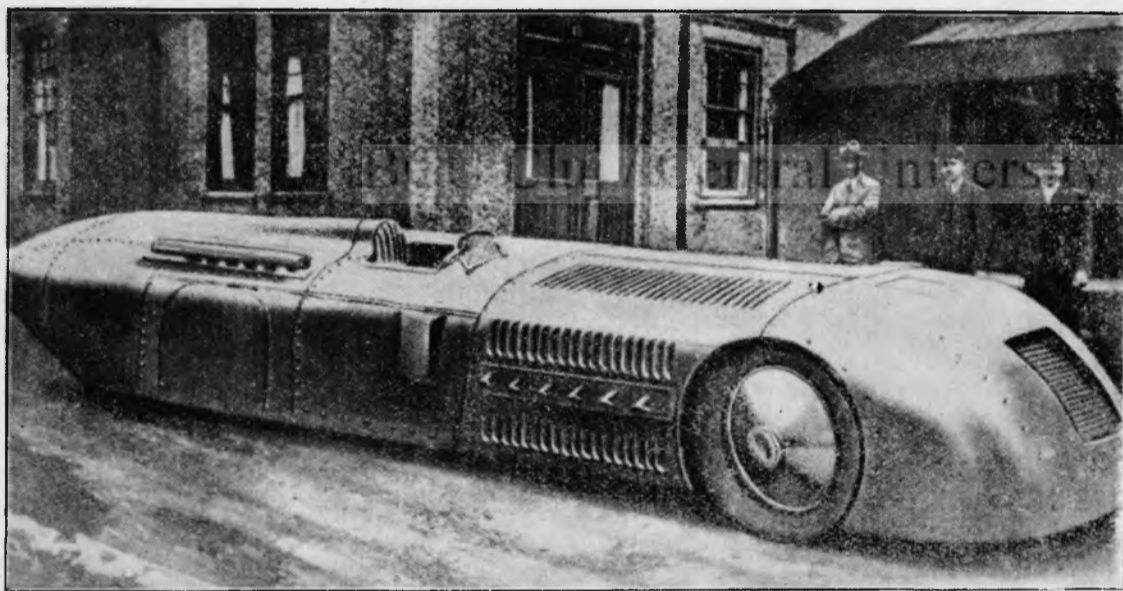
DIMINEAȚA CÂND SE SCOALĂ

Ursul dela Parcul Golden Gate, dimineața când se scoală se așează în fața trecătorilor spre a fi privit de aceștia. Fotografistul l'a prins într'un moment indecent.

La dreapta (sus): O pasere din Sumatra care latră ca un câine și mănă carne crudă. Să găsește în Asia și Africa tropică.

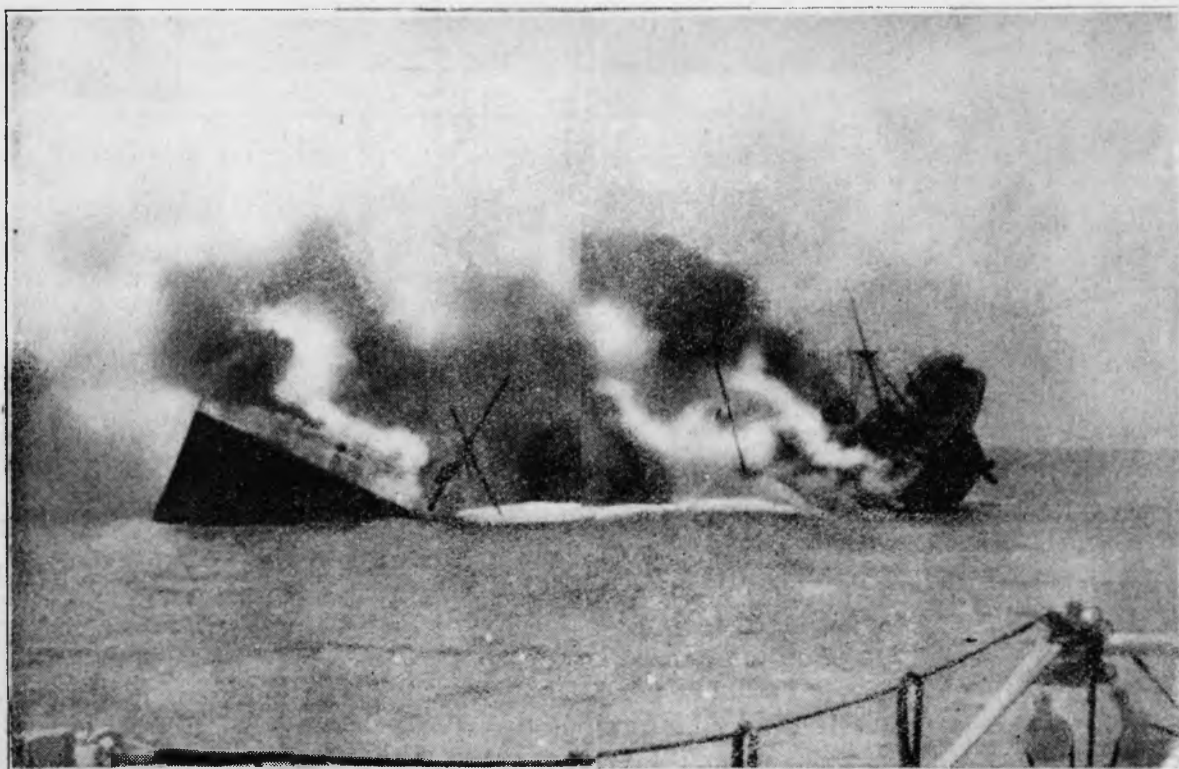
La mijloc: Un lemur asiatic la grădina zoologică din Londra, care se spune că e cel mai leneș și încet animal din lume.

CEL MAI NOU TIP DE AUTOMOBILE

Cel mai nou tip de automobile cu 1000 HP., de o înălțime vertiginoasă, a fost pus acum de curând pe piața automobilelor americane. Noul tip nu se restoarnă atât de ușor ca „vechile” tipuri. Care dintre milionarii noștri va fi cel dintâi să ne sîdizeze cu unul!

UN VAPOR IN FLACĂRI PE MARE

Un vapor care a ars de curând în mijlocul mării în apropiere de insulele Formosa.

O CĂSUȚĂ CU 8 MILIARDE LEI

Vinderea unui „Zgârie nouri” cu 40 etaje din New-York: Clădirea Equitable, care constă din 10 mii camere, cu 50 mii locuitori permanenți, s'a vândut cu 40 milioane dolari (cca 8 miliarde lei). Clădirea se întrebuințează numai pentru birouri și se află în centrul orașului.

REINFIINȚAREA REGIONALELOR CFR.

„Să spună că la Ministerul Comunicațiilor se lucrează la reînființarea celor cinci Direcții Regionale desființate de liberali”. — Ziarele.

Cetățeanul ?!